

какъ не се бави. Улови се съ лѣвата си ржка за клона, що висѣше надъ извора, наведе се, и съ дѣсната ржка натиска ведрото въ водата. Тази минута за нея бѣше тъй-страшна, щото трѣбваше да утрои силитѣ си. Като стоеше така наведена, тя не усѣти, че нѣщо падна отъ джоба ѝ и се търкули въ извора. Това бѣше монетата, която ѝ даде господарката за хлѣбъ. Козета нито я видѣ, нито пѣкъ чу, когато тя падна. Тя извади пълното ведро и го сложи на земята. Сега усѣти, че се е уморила. Тя искаше веднага да грабне ведрото и да трѣгне назадъ, но слабостъта ѝ и тежината на пълното ведро я задържаха. Тя не можеше да направи нито една крачка. Седна на сухата трѣва и се замисли. Тя затвори очи и пакъ ги отвори. До нея ведрото, а надъ главата ѝ бѣгатъ черни облаци като отъ димъ. Студенъ вѣтъръ духаше откъмъ полето. Гората бѣше мрачна, не се чуваше ни птичи гласъ, ни шумолѣне на листата. И клонетѣ, и дърветата, и сухата трѣва изглеждаха като нѣкакви таинствени сжщества. Нощъта съ дърветата се показваше като една грамадна уста съ черни зжби, която поглѣща вече дѣтето. Тъмнината е страшна за всѣки човѣкъ. Никой не обича да ходи нощѣ или да влиза въ тъмна кжща. Трѣпки побиватъ всѣкиго, който нощѣ навлѣзе самичкъ въ гора. Страхътъ го обхваща, прѣсича нозѣтѣ му, сковава мозъка му. Човѣкъ цѣлъ трепери.

Козета бѣ обхваната отъ такъвъ силенъ страхъ, че почти се забрави. Ала скоро се събуди. Въ мрачината почна да брой съ високъ гласъ: „едно, двѣ, три, четири...“ до десетъ. И като свършеше пакъ започваше отново. Отъ това тя сѣкашъ се насърдчи. Усѣти, че ѝ става студено, защото се бѣ измокрилъ: